

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 27. februára 2014*

„Smernica 2001/29/ES — Autorské práva a s nimi súvisiace práva v informačnej spoločnosti — Pojem ‚verejný prenos‘ — Prenos diel v izbách kúpeľného zariadenia — Priamy účinok ustanovení smernice — Články 56 ZFEÚ a 102 ZFEÚ — Smernica 2006/123/ES — Slobodné poskytovanie služieb — Hospodárska súťaž — Výlučné právo na kolektívnu správu autorských práv“

Vo veci C-351/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Krajského soudu v Plzni (Česká republika) z 10. apríla 2012 a doručený Súdnemu dvoru 24. júla 2012, ktorý súvisí s konaním:

OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s.

proti

Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s.,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen, podpredseda Súdného dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu štvrtej komory, sudcovia M. Safjan, J. Malenovský a A. Prechal (spravodajkyňa),

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. júna 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s., v zastúpení: A. Klech a P. Vojíš, advokáti, ako aj T. Matějičný, splnomocnený zástupca,
- Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s., v zastúpení: R. Šup, advokát,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a K. Szijjártó, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: čeština.

- rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, splnomocnený zástupca,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, M. Drwięcki, D. Lutostańska a M. Szpunar, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: P. Ondrůšek, I.V. Rogalski a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 14. novembra 2013,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 3 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mím. vyd. 17/001, s. 230), článku 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, s. 36), ako aj článkov 56 ZFEÚ a 102 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi organizáciou OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním o.s., ktorá je kolektívnym správcom autorských práv k hudobným dielam (ďalej len „OSA“), a spoločnosťou Léčebné lázně Mariánské Lázně a.s. (ďalej len „Léčebné lázně“) prevádzkujúcou neštátne zdravotnícke zariadenie poskytujúce kúpeľné služby, vo veci platenia autorských odmien za sprístupnenie televízneho a rozhlasového vysielania v izbách spoločnosti Léčebné lázně.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenie 23 smernice 2001/29 stanovuje:

„Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.“

- 4 Článok 3 smernice 2001/29 s názvom „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

- 5 Podľa článku 5 smernice 2001/29 s názvom „Výnimky a obmedzenia“:

„...“

2. Členské štáty môžu zabezpečiť výnimky alebo obmedzenia práva rozmnožovania ustanoveného v článku 2 [nazvaného ‚Právo rozmnožovania‘] v nasledujúcich prípadoch:

...

e) vo vzťahu k rozmnoženinám vysielania zhotoveným sociálnymi inštitúciami na nekomerčné účely, ako sú nemocnice alebo väznice pod podmienkou, že nositelia práv dostanú primeranú kompenzáciu.

3. Členské štáty môžu zabezpečiť [stanoviť – *neoficiálny preklad*] výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 v nasledujúcich prípadoch:

...

b) použitie v prospech ľudí s telesným postihnutím, ktoré sa priamo viaže na postihnutie a je nekomerčnej povahy, v rozsahu, ktorý vyžaduje daný druh postihnutia;

...

5. Výnimky a obmedzenia ustanovené v odsekoch [2 a 3] sa budú uplatňovať iba v niektorých osobitných prípadoch, pri ktorých nedochádza ku konfliktu s bežným využívaním diela alebo predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv.“

6 Článok 4 smernice 2006/123 s názvom „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. ‚služba‘ je akákoľvek samostatne zárobková hospodárska činnosť, ktorá je obvyčajne poskytovaná za odplatu, v zmysle článku [57 ZFEÚ];

...“

7 Článok 16 smernice 2006/123 s názvom „Sloboda poskytovať služby“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty rešpektujú právo poskytovateľov poskytovať služby v inom členskom štáte, než v tom, v ktorom sú usadení.

...“

8 Podľa článku 17 smernice 2006/123 s názvom „Dodatočné odchýlky od slobody poskytovať služby“:

„Článok 16 sa nevzťahuje na:

...

11. autorské práva [a] súvisiace práva...“

České právo

9 Podľa § 23 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském (ďalej len „autorský zákon“), v znení účinnom v období rozhodnom vo veci samej, sa pod prevádzkovaním rozhlasového či televízneho vysielania diela rozumie sprístupňovanie diela vysielaného rozhlasom či televíziou pomocou prístroja technicky spôsobilého na príjem rozhlasového či televízneho vysielania. Za takéto prevádzkovanie sa však nepovažuje sprístupňovanie diela pacientom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v zdravotníckych zariadeniach.

- 10 § 98 autorského zákona podmieňuje výkon kolektívnej správy autorských práv vydaniu oprávnenia. Podľa odseku 6 písm. c) tohto ustanovenia môže príslušné ministerstvo takéto oprávnenie udeliť len vtedy, ak na výkon toho istého práva vo vzťahu k tomu istému predmetu ochrany, a pokiaľ ide o diela, na výkon toho istého práva k tomu istému druhu diela, už nemá oprávnenie iná osoba.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 11 OSA požaduje, aby spoločnosť Léčebné lázně zaplatila sumu 546 995 Kč, spolu s úrokmi z omeškania, z dôvodu, že táto spoločnosť, aj keď s organizáciou OSA neuzavrela licenčnú zmluvu, umiestnila počas sporného obdobia od 1. mája 2008 do 31. decembra 2009 v izbách svojich kúpeľných zariadení televízne a rozhlasové prístroje, ktorými sprístupňovala svojim pacientom diela spravované organizáciou OSA. Podľa organizácie OSA je § 23 autorského zákona v časti, ktorá stanovuje výnimku z povinnosti platenia autorských odmien pre zdravotnícke zariadenia pri poskytovaní zdravotných služieb, v rozpore so smernicou 2001/29.
- 12 Spoločnosť Léčebné lázně tvrdí, že sa na ňu vzťahuje výnimka stanovená v uvedenom § 23, a spochybňuje tvrdenie, že toto ustanovenie je v rozpore so smernicou 2001/29. Dodáva, že aj v prípade, ak by bol konštatovaný takýto rozpor, tejto smernice sa v spore medzi jednotlivcami nemožno dovolávať.
- 13 Spoločnosť Léčebné lázně okrem toho tvrdí, že OSA zneužíva svoje monopolné postavenie na trhu, výška odmien podľa jej sadzobníkov je neprimerane vysoká v porovnaní s tým, aké odmeny za rovnaký spôsob použitia diel chránených autorským právom žiadajú kolektívni správcovia autorských práv (ďalej len „správcovia“) v susedných krajinách, a tým zhoršuje jej postavenie na trhu a konkurencieschopnosť v porovnaní s kúpeľnými zariadeniami v susedných štátoch. Jej zariadenie navštevujú aj zahraniční klienti, v ktorom je prijímaný aj signál zahraničných televíznych a rozhlasových staníc. Namietá, že došlo k obmedzeniu slobody voľného pohybu služieb a tvrdí, že má záujem uzatvoriť licenčnú zmluvu s kolektívnym správcom z iného členského štátu, ktorý žiada nižšie autorské odmeny.
- 14 Za týchto podmienok Krajský soud v Plzni rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa smernica [2001/29] vykladať v tom zmysle, že článok 3 a článok 5 [a konkrétne jej] článok 5 ods. 2 písm. e), článok 5 ods. 3 písm. b) a článok 5 ods. 5 bránia výnimke neprípustnej odmenu autorom za prenos ich diela televíznym či rozhlasovým vysielaním prostredníctvom televízneho či rozhlasového prijímača pacientom v izbách kúpeľného zariadenia, ktoré je podnikateľským subjektom?
 2. Je obsah týchto ustanovení týkajúcich sa uvedeného použitia diela v smernici natoľko bezpodmienečný a dostatočne presný, aby sa ich mohli pred vnútroštátnymi súdmi dovolávať v spore medzi jednotlivcami... správcovia..., pokiaľ [členský] štát neprebral smernicu [2001/29] správne do vnútroštátneho práva?
 3. Majú sa článok 56 a nasl. [ZFEÚ] a článok 102 [ZFEÚ], prípadne článok 16 smernice [2006/123] vykladať v tom zmysle, že bránia uplatňovaniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá vyhradzuje výkon kolektívnej správy autorských práv na území [členského] štátu len jednému (monopolnému)... správcovi..., a tým neumožňuje príjemcovi služby voľný výber... správcu z iného [členského] štátu?“

O opätovnom otvorení ústnej časti konania

- 15 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 16. decembra 2013 spoločnosť Léčebné lázně navrhla, aby Súdny dvor nariadil „opatrenia na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania“ zahŕňajúce predloženie rozsudku zo 14. mája 2013, ktorý vydal Městský soud v Prahe, a tento rozsudok k danému podaniu priložila. Uvedeným podaním spoločnosť Léčebné lázně tiež navrhla opätovné otvorenie ústnej časti konania. Tento návrh bol odôvodnený skutočnosťou, že daný rozsudok súvisí s treťou otázkou položenou vnútroštátnym súdom, ako aj so skutočnosťou, že podľa spoločnosti Léčebné lázně obsahujú body 28 a 29 návrhov generálnej advokátky nesprávne tvrdenia.
- 16 Vzhľadom na svoj obsah treba uvedený návrh za súčasného stavu konania považovať za návrh na opätovné otvorenie ústnej časti konania v zmysle článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 17 Podľa tohto ustanovenia Súdny dvor môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom otvorení ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 18 V tomto ohľade treba najprv uviesť, že prvá otázka položená vnútroštátnym súdom, na ktorú sa vzťahujú body 28 a 29 návrhov generálnej advokátky, bola na Súdnom dvore dôkladne diskutovaná dotknutými osobami. Súdny dvor sa za týchto okolností nazdáva, že disponuje dostatočnými informáciami potrebnými na odpoveď na túto otázku.
- 19 Pokiaľ ide ďalej o rozhodnutie, ktoré vydal Městský soud v Prahe, nemožno ho považovať za novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na odpoveď Súdneho dvora na tretiu otázku, ktorú položil vnútroštátny súd.
- 20 Napokon nikto netvrdil, že by táto vec mala byť rozhodnutá na základe tvrdenia, ktoré nebolo prejednané pred Súdny dvorom.
- 21 Návrh na opätovné otvorenie ústnej časti konania preto treba po vypočutí generálnej advokátky zamietnuť.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 22 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje právo autorov udeliť kúpeľnému zariadeniu, ktoré je podnikateľským subjektom, súhlas s prenosom ich diel prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov v izbách pacientov tohto zariadenia, alebo takýto prenos zakázať. Vnútroštátny súd si okrem toho kladie otázku, či článok 5 ods. 2 písm. e), článok 5 ods. 3 písm. b) a článok 5 ods. 5 tejto smernice môže mať vplyv na výklad tohto prvého uvedeného ustanovenia v takomto kontexte.
- 23 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že hlavným cieľom smernice 2001/29 je zavedenie vysokej úrovne ochrany autorov, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel, najmä v súvislosti s ich verejným prenosom. Z toho vyplýva, že sa pojem „verejný prenos“ uvedený v článku 3

ods. 1 tejto smernice musí chápať v širokom zmysle, ako to výslovne stanovuje odôvodnenie 23 tejto smernice (rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, bod 20, ako aj citovaná judikatúra).

- 24 Ako správne tvrdí OSA, česká vláda a Európska komisia, treba zastávať názor, že k „verejnému prenosu“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 dochádza vtedy, ak prevádzkovateľ kúpeľného zariadenia, akým je prevádzkovateľ dotknutý vo veci samej, umožní svojim pacientom prístup k vysielaným dielam prostredníctvom televíznych alebo rádiových prijímačov tým, že distribuuje v izbách tohto zariadenia prijatý signál, ktorý je nosičom chránených diel.
- 25 Najprv totiž treba pojem „prenos“ chápať tak, že sa týka akéhokoľvek šírenia chránených diel bez ohľadu na použitý technický prostriedok alebo technický postup (rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, Zb. s. I-9083, bod 193).
- 26 Prevádzkovateľ kúpeľného zariadenia, ktorý vedome sprostredkováva chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov v izbách pacientov tohto zariadenia, vykonáva prenos [pozri v tomto zmysle rozsudky Football Association Premier League a i., už citovaný, bod 196, ako aj z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, bod 40].
- 27 Ďalej treba pripomenúť, že pojem „verejný“, na ktorý odkazuje článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahrnuje dosť významný počet osôb (rozsudok ITV Broadcasting a i., už citovaný, bod 32).
- 28 Pokiaľ ide konkrétne o toto posledné kritérium, treba vziať do úvahy kumulatívny účinok, ktorý vyplýva zo sprístupňovania diel potenciálnym adresátom. V tejto súvislosti je predovšetkým dôležité vedieť, koľko osôb má prístup súčasne či postupne k tomu istému dielu (rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, Zb. s. I-11519, bod 39, ako aj ITV Broadcasting a i., už citovaný, bod 33).
- 29 Ako však uviedla generálna advokátka v bode 28 svojich návrhov, kúpeľné zariadenie môže ubytovávať, buď paralelne alebo postupne, neurčitý, no dosť vysoký počet ľudí, ktorí môžu vo svojich izbách prijímať vysielanie.
- 30 Na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť Léčebné lázně, samotná skutočnosť, že pacienti kúpeľného zariadenia sú v tomto zariadení spravidla ubytovaní počas dlhšej doby než zákazníci v hoteloch, nemôže toto konštatovanie vyvrátiť, lebo toto sprístupňovanie sa v dôsledku kumulatívnych účinkov vyplývajúcich z tohto sprístupňovania takýmto pacientom môže stále týkať dosť vysokého počtu osôb.
- 31 Treba tiež pripomenúť, že na to, aby vysielané dielo mohlo patriť pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je ešte potrebné, aby bolo sprostredkované novej verejnosti, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili, keď povolili používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (rozsudok Football Association Premier League a i., už citovaný, bod 197, ako aj citovaná judikatúra).
- 32 Pacienti kúpeľného zariadenia sú však rovnako ako hoteloví zákazníci takouto novou verejnosťou. Kúpeľné zariadenie je totiž subjektom, ktorý s plným vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k chránenému dielu. Bez tohto sprostredkovania by títo pacienti v zásade nemohli vysielané dielo sledovať (pozri v tomto zmysle rozsudok SGAE, už citovaný, body 41 a 42).
- 33 Z toho vyplýva, že prenos chránených diel kúpeľným zariadením, o aké ide vo veci samej, prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov v izbách pacientov tohto zariadenia, predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

- 34 Tento výklad nemožno vyvrátiť tvrdením, ktoré uviedla spoločnosť Léčebné lázně, že prenos, o aký ide vo veci samej, vykazuje rovnaké vlastnosti ako prenos chránených diel uskutočňovaný zubárom v jeho zubnej ordinácii, v súvislosti s ktorým Súdny dvor v rozsudku z 15. marca 2012, SCF (C-135/10) rozhodol, že takýto prenos nepatrí pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.
- 35 V tomto ohľade stačí uviesť, že zásady vyplývajúce z už citovaného rozsudku SCF, sú v tejto veci irelevantné, lebo tento rozsudok sa netýka autorského práva uvedeného v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ale nároku výkonných umelcov a výrobcov fonogramov na odmenu podľa článku 8 ods. 2 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120).
- 36 Keďže prenos chránených diel, o aký ide vo veci samej, predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, vnútroštátna právna úprava musí stanoviť, ako vyplýva zo znenia tohto ustanovenia, výlučné právo autorov udeliť súhlas s týmto prenosom alebo ho zakázať, pokiaľ sa na tento prenos nevzťahuje nejaká výnimka alebo obmedzenie stanovené smernicou 2001/29.
- 37 V tomto ohľade treba predovšetkým preskúmať, či článok 5 ods. 2 písm. e), článok 5 ods. 3 písm. b) a článok 5 ods. 5 uvedenej smernice, na ktorý vnútroštátny súd výslovne odkazuje, môže byť základom pre takúto výnimku alebo obmedzenie.
- 38 Pokiaľ ide najprv o článok 5 ods. 2 písm. e) smernice 2001/29, treba uviesť, že toto ustanovenie, ako vyplýva z jeho znenia, predstavuje základ len pre výnimku alebo obmedzenie v súvislosti s právom rozmnožovania podľa článku 2 tejto smernice. Nemôže teda byť základom pre výnimku alebo obmedzenie v súvislosti s výlučným právom autorov stanoveným v článku 3 ods. 1 tejto smernice, udeliť súhlas s akýmkoľvek prenosom ich diel alebo takýto prenos zakázať.
- 39 Pokiaľ ide následne o článok 5 ods. 3 písm. b) smernice 2001/29, toto ustanovenie umožňuje členským štátom stanoviť výnimku alebo obmedzenie v súvislosti s právami podľa článku 3 tejto smernice v prípade, ak ide o použitie v prospech osôb s telesným postihnutím, ktoré sa priamo viaže na postihnutie a je nekomerčnej povahy, v rozsahu, ktorý vyžaduje daný druh postihnutia. Nijaká skutočnosť v spise predloženom Súdnemu dvoru však neumožňuje dospieť k záveru, že vo veci samej boli splnené všetky podmienky uvedené v článku 5 ods. 3 písm. b) tejto smernice.
- 40 Napokon, pokiaľ ide o článok 5 ods. 5 smernice 2001/29, tento článok nestanovuje výnimky a obmedzenia, ktoré členské štáty môžu stanoviť v súvislosti s právami uvedenými najmä v článku 3 ods. 1 tejto smernice, ale iba spresňuje dosah výnimiek a obmedzení stanovených v prechádzajúcich odsekoch tohto článku 5.
- 41 Vzhľadom na predchádzajúce treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje právo autorov udeliť kúpeľnému zariadeniu, ktoré je podnikateľským subjektom, súhlas s prenosom ich diel prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov v izbách pacientov tohto zariadenia, alebo takýto prenos zakázať. Článok 5 ods. 2 písm. e), článok 5 ods. 3 písm. b) a článok 5 ods. 5 tejto smernice nemôže mať vplyv na tento výklad.

O druhej otázke

- 42 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že sa ho správca môže dovoľávať v spore medzi jednotlivcami s cieľom vylúčiť uplatnenie právnej úpravy členského štátu, ktorá je v rozpore s týmto ustanovením.

- 43 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce mu povinnosti – hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné – nemožno samo osebe uplatniť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (rozsudok z 15. januára 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, bod 36 a citovaná judikatúra).
- 44 Súdny dvor však rozhodol, že vo vnútroštátnom spore vedenom výhradne medzi jednotlivcami musí vnútroštátny súd pri použití ustanovení vnútroštátneho práva prijatých na prebratie povinností stanovených v smernici zohľadniť všetky pravidlá vnútroštátneho práva a vykladať ich v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice, aby dospel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok Association de médiation sociale, už citovaný, bod 38 a citovanú judikatúru).
- 45 Súdny dvor však spresnil, že táto zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je tak obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad *contra legem* vnútroštátneho práva (rozsudok Association de médiation sociale, už citovaný, bod 39 a citovaná judikatúra).
- 46 Okrem iného, keďže vnútroštátny súd, ktorý odkazuje na rozsudok z 12. júla 1990, Foster a i. (C-188/89, Zb. s. I-3313), si v rámci odôvodnenia svojej druhej otázky kladie otázku o skutočnej povahe správcu, akým je OSA, treba dodať, že ani v prípade, že by sa takýto správca musel považovať za odnož štátu, nemohol by sa dovolávať článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 s cieľom vylúčiť uplatnenie právnej úpravy členského štátu, ktorá je v rozpore s týmto ustanovením.
- 47 Ak by to tak bolo, za okolností, ku ktorým došlo vo veci samej, by nešlo o situáciu jednotlivca, ktorý sa dovoľáva priameho účinku ustanovenia smernice voči členskému štátu, ale o opačnú situáciu. Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že smernica sama osebe nemôže zakladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na smernicu ako takú voči nemu nemožno odvolávať (rozsudok z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, bod 37 a citovaná judikatúra).
- 48 Vzhľadom na predchádzajúce treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že sa ho správca nemôže dovolávať v spore medzi jednotlivcami s cieľom vylúčiť právnu úpravu členského štátu, ktorá je v rozpore s týmto ustanovením. Súd, ktorý o takomto spore rozhoduje, je však povinný vykladať uvedenú právnu úpravu v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel tohto ustanovenia, aby dospel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným týmto ustanovením.

O tretej otázke

O prípustnosti

- 49 OSA, ako aj česká a rakúska vláda vyjadrujú pochybnosti o prípustnosti tretej otázky. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu totiž nevyplýva, že by sa spoločnosť Léčebné lázně pokúšala uzavrieť zmluvu so správcom usadeným v inom členskom štáte. Rovnako by odpoveď na tretiu otázku nemala nijaký vplyv na výsledok sporu vo veci samej. Nech už bude táto odpoveď akákoľvek, nemôže spoločnosť Léčebné lázně zbaviť povinnosti zaplatiť organizácii OSA spornú odmenu.
- 50 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný vnútroštátnym súdom možno vyhlásiť za neprípustný len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou ani s predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide

o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (pozri najmä rozsudok z 29. marca 2012, *Belvedere Costruzioni*, C-500/10, bod 16 a citovanú judikatúru).

- 51 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu však vyplýva, že spoločnosť Léčebné lázně sa odvoláva na ustanovenia uvedené v tretej otázke položenej vnútroštátnym súdom, aby sa bránila údajne príliš vysokým odmenám požadovaným organizáciou OSA v porovnaní s tými, ktoré požadujú správcovia v susedných štátoch.
- 52 Za týchto podmienok nie je zjavné, že by tretia otázka nemala nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej alebo že by išlo o hypotetický problém.
- 53 Tretia otázka je teda prípustná.

O veci samej

- 54 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 16 smernice 2006/123, ako aj články 56 ZFEÚ a/alebo 102 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vyhradzuje výkon kolektívnej správy autorských práv k určitým chráneným dielam na území tohto štátu len jednému správcovi, a bráni tak používateľovi takýchto diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, využívať služby poskytované správcom usadeným v inom členskom štáte.
- 55 OSA namieta, že uvedená právna úprava bráni používateľovi chránených diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, využívať služby poskytované správcom usadeným v inom členskom štáte.
- 56 Súdnemu dvoru však neprislúcha sa vyjadriť v tejto súvislosti. Pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých presnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti (rozsudok z 22. júna 2010, *Melki a Abdeli*, C-188/10 a C-189/10, Zb. s. I-5667, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).

– Úvodné pripomienky

- 57 Keďže článok 16 smernice 2006/123, ako aj článok 56 a nasl. ZFEÚ sa týkajú slobodného poskytovania služieb, treba preskúmať, či možno správcu, akým je OSA, považovať za poskytovateľa služby vo vzťahu k používateľovi chránených diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej. OSA, ako aj vlády, ktoré Súdnemu dvoru predložili pripomienky, zastávajú názor, že o takýto prípad nejde.
- 58 V tejto súvislosti treba uviesť, ako vyplýva z článku 4 bodu 1 smernice 2006/123, že pojem „služba“ uvedený v tejto smernici sa zhoduje s pojmom uvedeným v článku 57 ZFEÚ.
- 59 Činnosti správcov pritom podliehajú ustanoveniam článku 56 a nasl. ZFEÚ, týkajúcim sa slobodného poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. októbra 1979, *Greenwich Film Production*, 22/79, Zb. s. 3275, bod 12; z 2. marca 1983, *GVL/Komisia*, 7/82, Zb. s. 483, bod 38, ako aj z 20. októbra 1993, *Phil Collins a i.*, C-92/92 a C-326/92, Zb. s. I-5145, bod 24).
- 60 To platí nielen pre vzťah medzi správcom a nositeľom autorských práv, ako vyplýva z judikatúry citovanej v prechádzajúcom bode, ale aj pre vzťah medzi správcom, akým je OSA, a používateľom chránených diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej.

- 61 Takýto správca totiž uľahčuje tomuto používateľovi získanie povolenia na používanie chránených diel a platbu odmien, ktoré tento používateľ dlhuje nositeľom autorských práv, takže sa musí považovať za poskytovateľa služby aj vo vzťahu k tomuto používateľovi.
- 62 Okrem toho je v tomto ohľade nepodstatné, ako správne tvrdí Komisia, či je tento správca za uvedenú službu odmeňovaný nositeľmi autorských práv alebo používateľom ochranných diel. Článok 57 ZFEÚ totiž nevyžaduje, aby za poskytnutú službu platili osoby, ktoré z nej majú prospech (rozsudok z 26. apríla 1988, *Bond van Adverteerders a i.*, 352/85, Zb. s. 2085, bod 16).
- 63 Z toho vyplýva, že správca, akým je OSA, sa musí vo vzťahu k používateľovi chránených diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, považovať za poskytovateľa „služby“ v zmysle článku 4 bodu 1 smernice 2006/123, ako aj v zmysle článku 57 ZFEÚ.

– O výklade článku 16 smernice 2006/123

- 64 Pokiaľ ide o to, či sa článok 16 smernice 2006/123 uplatňuje na takúto službu, treba najskôr uviesť, že podľa článku 17 bodu 11 tejto smernice sa uvedený článok 16 nevzťahuje na autorské práva a s nimi súvisiace práva.
- 65 Ako však uviedla generálna advokátka v bode 64 svojich návrhov, vzhľadom na to, že z pôsobnosti článku 16 smernice 2006/123 môžu byť vyňaté len služby, musí sa článok 17 bod 11 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že z pôsobnosti uvedeného článku 16 vyníma len službu súvisiacu s autorskými právami, ktorá je uvedená v bode 63 tohto rozsudku.
- 66 Z toho vyplýva, že článok 16 smernice 2006/123 nebráni z dôvodu svojej neuplatniteľnosti právnej úprave, o akú ide vo veci samej.

– O výklade článku 56 ZFEÚ

- 67 Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, právna úprava, o akú ide vo veci samej, môže brániť takému kúpeľnému zariadeniu, ako je dotknuté vo veci samej, aby ako používateľ chránených diel využívalo služieb poskytovaných správcom usadeným v inom členskom štáte.
- 68 Vzhľadom na to, že táto služba má cezhraničnú povahu, článok 56 ZFEÚ sa uplatní (pozri v tomto zmysle rozsudok *Bond van Adverteerders a i.*, už citovaný, bod 15).
- 69 Okrem toho právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá zakazuje poskytovanie takejto služby v praxi, predstavuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok *Football Association Premier League a i.*, už citovaný, bod 85).
- 70 Toto obmedzenie môže byť odôvodnené len v prípade, ak sa opiera o naliehavé dôvody všeobecného záujmu, pokiaľ je spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie cieľa všeobecného záujmu, ktorý sleduje, a pokiaľ nejde nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (pozri najmä rozsudok *Football Association Premier League a i.*, už citovaný, bod 93).
- 71 Ako správne tvrdia OSA, vlády, ktoré Súdnemu dvoru predložili pripomienky, ako aj Komisia, ochrana práv duševného vlastníctva predstavuje takýto naliehavý dôvod všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok *Football Association Premier League a i.*, už citovaný, bod 94 a citovanú judikatúru).
- 72 Okrem toho právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá na výkon správy autorského práva k určitej kategórii chránených diel priznáva na území dotknutého členského štátu monopol jedinému správcovi, akým je OSA, sa musí považovať za spôsobilú chrániť práva duševného vlastníctva, lebo umožňuje efektívnu správu týchto práv, ako aj účinný dohľad nad ich dodržiavaním na tomto území.

- 73 Pokiaľ ide o otázku, či takáto právna úprava ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa ochrany práv duševného vlastníctva, treba uviesť, ako vyplýva z pripomienok predložených Súdnu dvoru, že právna úprava, o akú ide vo veci samej, zapadá do kontextu územne vymedzenej ochrany autorského práva, do ktorého patria aj zmluvy o vzájomnom zastupovaní.
- 74 Týmito zmluvami, ktoré medzi sebou uzatvárajú správcovia, si títo správcovia vzájomne priznávajú právo udeľovať na území spadajúcom do ich pôsobnosti povolenia nevyhnutné na akýkoľvek verejný výkon diel chránených autorskými právami členov iných správcom a podrobiť tieto povolenia určitým podmienkam v súlade s právnymi predpismi uplatniteľnými na predmetnom území (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júla 1989, Tournier, 395/87, Zb. s. 2521, bod 17, ako aj Lucazeau a i., 110/88, 241/88 a 242/88, Zb. s. 2811, bod 11).
- 75 Súdny dvor už v tejto súvislosti rozhodol, že zmluvy o vzájomnom zastupovaní medzi správcami majú za cieľ najmä to, aby sa správcom na účely ochrany ich repertoáru v inom členskom štáte umožnilo využiť štruktúru zavedenú správcom, ktorý v tomto štáte vykonáva svoju činnosť, a to bez toho, aby boli nútení doplniť túto štruktúru vlastnými sieťami zmlúv s používateľmi a vlastným dohľadom na mieste (pozri v tomto zmysle rozsudky Tournier, už citovaný, bod 19, ako aj Lucazeau a i., už citovaný, bod 13).
- 76 Pokiaľ ide o prenos, ako je dotknutý vo veci samej, z pripomienok predložených Súdnu dvoru nie je zrejmé, že by za súčasného stavu práva Únie existovala iná metóda, ktorá by umožňovala dosiahnuť rovnakú úroveň ochrany autorských práv, než je metóda založená na ochrane týchto práv, a teda aj na územne vymedzenom dohľade, a to v kontexte, do ktorého zapadá právna úprava, o akú ide vo veci samej.
- 77 Diskusia na Súdnom dvore napokon preukázala, že ak by sa za takých okolností ako vo veci samej, umožnil používateľovi chránených diel voľný výber správcu usadeného na území Únie s cieľom získať povolenie na používanie chránených diel a zaplatiť mu dlhované odmeny, viedlo by to za súčasného stavu práva Únie k vážnym problémom súvisiacim s dohľadom nad používaním týchto diel a s platbou dlhovaných odmien.
- 78 Za týchto podmienok nemožno zastávať názor, že právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá bráni používateľovi chránených diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, využívať služby poskytované správcom usadeným v inom členskom štáte, ide nad rámec toho, čo je na dosiahnutie cieľa ochrany autorských práv nevyhnutné.
- 79 Vzhľadom na predchádzajúce sa článok 56 ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že takejto právnej úprave nebráni.

– O výklade článku 102 ZFEÚ

- 80 Na úvod treba po prvé pripomenúť, že správca, akým je OSA, predstavuje podnik, na ktorý sa vzťahuje článok 102 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 1974, BRT a Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs, nazvaný „BRT II“, 127/73, Zb. s. 313, body 6 a 7).
- 81 Po druhé článok 106 ods. 2 ZFEÚ, ktorý obsahuje osobitné pravidlá uplatniteľné na podniky poverené najmä poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu, nebráni uplatneniu článku 102 ZFEÚ na správcu, akým je OSA. Takýto správca, ktorého štát nepoveril určitými úlohami a ktorý spravuje súkromné záujmy, aj keď ide o práva duševného vlastníctva chránené zákonom, totiž nemôže patriť do pôsobnosti tohto článku (pozri v tomto zmysle rozsudky BRT II, už citovaný, bod 23, a GVL/Komisia, už citovaný, bod 32).

- 82 Naopak právna úprava, o akú ide vo veci samej, môže patriť do pôsobnosti článku 106 ods. 1 ZFEÚ. Takáto právna úprava má totiž za následok priznanie výlučných práv na výkon správy autorských práv k určitej kategórii chránených diel na území dotknutého členského štátu jednému správcovi, akým je OSA, a bráni tak ostatným podnikom vykonávať podnikateľskú činnosť na tom istom území (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2001, *Ambulanz Glöckner*, C-475/99, Zb. s. I-8089, bod 24).
- 83 Pokiaľ ide o výklad článku 102 ZFEÚ v takomto kontexte, z ustálenej judikatúry vyplýva, že samotné vytvorenie dominantného postavenia priznaním výlučných práv v zmysle článku 106 ods. 1 ZFEÚ nie je samo osebe nezlučiteľné s článkom 102 ZFEÚ. Členský štát porušuje zákazy stanovené týmito dvoma ustanoveniami iba vtedy, ak uplatňovanie osobitných alebo výlučných práv, ktoré mu boli udelené, samo osebe vedie predmetný podnik k zneužívaniu jeho dominantného postavenia alebo ak tieto práva môžu vyvolať situáciu, ktorá tento podnik privedie k takémuto zneužitiu (rozsudok z 3. marca 2011, *AG2R Prévoyance*, C-437/09, Zb. s. I-973, bod 68 a citovaná judikatúra).
- 84 Samotná skutočnosť, že členský štát prizná správcovi, akým je OSA, na výkon správy autorského práva k určitej kategórii chránených diel monopol na území tohto členského štátu, teda ako taká neodporuje článku 102 ZFEÚ.
- 85 Ako však vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, tretia otázka má vnútroštátnemu súdu umožniť rozhodnúť o tvrdení, ktoré uviedla spoločnosť *Léchebné lázně* v rámci sporu vo veci samej, podľa ktorého sú odmeny požadované organizáciou OSA neprímerane vysoké v porovnaní s tým, aké odmeny požadujú správcovia v susedných štátoch.
- 86 V tejto súvislosti treba konštatovať, že správca, akým je OSA, ktorý má monopol na výkon správy autorského práva k určitej kategórii chránených diel na území členského štátu, má dominantné postavenie na podstatnej časti vnútorného trhu v zmysle článku 102 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2008, *Kanal 5 a TV 4*, C-52/07, Zb. s. I-9275, bod 22).
- 87 Pokiaľ by sa však preukázalo, že takýto správca požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, a pod podmienkou, že porovnanie výšky sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe, musel by sa tento rozdiel považovať za indíciu o zneužití dominantného postavenia v zmysle článku 102 ZFEÚ. V tomto prípade by dotknutému správcovi prislúchalo odôvodniť na základe objektívnych odlišností rozdiel medzi situáciou dotknutého členského štátu a situáciou prevládajúcou vo všetkých ostatných členských štátoch (pozri v tomto zmysle rozsudky *Tournier*, už citovaný, bod 38, ako aj *Lucazeau a i.*, už citovaný, bod 25).
- 88 Takéto zneužitie by rovnako mohlo spočívať v uplatňovaní príliš vysokých cien bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia (rozsudok *Kanal 5 a TV 4*, už citovaný, bod 28).
- 89 Okrem toho v prípade, že by takéto zneužitie existovalo a bolo by pripisované právnej úprave uplatniteľnej na tohto správcu, táto právna úprava by bola, ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 83 tohto rozsudku, v rozpore s článkom 102 ZFEÚ a článkom 106 ods. 1 ZFEÚ.
- 90 Vnútroštátnemu súdu prislúcha overiť, či vo veci samej prípadne ide o takúto situáciu.
- 91 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 16 smernice 2006/123, ako aj články 56 ZFEÚ a 102 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vyhradzuje výkon kolektívnej správy autorských práv k určitým chráneným dielam na území tohto štátu len jednému správcovi, a bráni tak používateľovi takýchto diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, využívať služby poskytované správcom usadeným v inom členskom štáte.

- 92 Článok 102 ZFEÚ sa však má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že tento prvý uvedený správca požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, a pod podmienkou, že porovnanie výšky sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe, alebo že požaduje príliš vysoké ceny bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia, svedčí o zneužití dominantného postavenia.

O trovách

- 93 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vylučuje právo autorov udeliť kúpeľnému zariadeniu, ktoré je podnikateľským subjektom, súhlas s prenosom ich diel prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov v izbách pacientov tohto zariadenia, alebo takéto prenos zakázať. Článok 5 ods. 2 písm. e), článok 5 ods. 3 písm. b) a článok 5 ods. 5 tejto smernice nemôže mať vplyv na tento výklad.
2. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že sa ho správca nemôže dovoliavať v spore medzi jednotlivcami s cieľom vylúčiť právnu úpravu členského štátu, ktorá je v rozpore s týmto ustanovením. Súd, ktorý o takomto spore rozhoduje, je však povinný vykladať uvedenú právnu úpravu v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel tohto ustanovenia, aby dospel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným týmto ustanovením.
3. Článok 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu, ako aj články 56 ZFEÚ a 102 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá vyhradzuje výkon kolektívnej správy autorských práv k určitým chráneným dielam na území tohto štátu len jednému správcovi, a bráni tak používateľovi takýchto diel, akým je kúpeľné zariadenie dotknuté vo veci samej, využívať služby poskytované správcom usadeným v inom členskom štáte.

Článok 102 ZFEÚ sa však má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že tento prvý uvedený správca požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, a pod podmienkou, že porovnanie výšky sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe, alebo že požaduje príliš vysoké ceny bez primeraného pomeru k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia, svedčí o zneužití dominantného postavenia.

Podpisy